

28/11/7

אונס זמן

לכבוד

מכ. זמן למי י"ב הבס

למי זמני זמני היקד.
 לפי האולטימטום שלי המצב, אתה יטל לימוד להתנדבות לאיכות
 לזמי מבור ולמל. אין צורך לספק לק מה עבדתי. התנדבות - ולא
 תגיע לי, ואינני מקל לך בצד זה. מה שאני מקל ממך, להיות מובן
 בטוב מצד אמ"י ולעצד ולעצמי אולי בטוב כזה לצד המהירות
 לכבוד שני הללוים אקרא המדינה זה יריה לי לכבוד וזה תגיע לי

דבריו > ק
 זמן אונס
 רוסלנד 31
 דו-108

לכבוד מוזיאון הלוחמים והפרטיזנים.

חיים היקר!

קיבלתי שאלון א' שלכם ונתבקשתי לכתוב על עברי כאיש לוחם בכדי להיות מוזכר בספר שהמוזיאון מתכוון להוציא.

בשנת 1927 הצטרפתי בתור חבר לתנועת בית"ר בעיר צ'נסטוהוב שבפולניה. כמועמד לעליה של קבוצת בית"רים ראשונה, עברתי קורס הכשרה בעיר פינצ'וב. בתור תלמיד בית ספר מקצועי התנדבתי להכשרה צבאית של בתי ספר (P.W.). השתתפתי בכל זרועות התנועה הז'בוטינסקית כמו נורדיה, הצה"ר, וברית החייל. שירתתי בצבא הפולני בגדוד 74 בלובליניץ. לחסתי נגד הגרמנים במלחמת העולם השנייה ונפלתי בשבי. הצלחתי להתחמק מהטבי וחזרתי הביתה לגיסו. כל משפחתי נשלחה למקום בלתי ידוע, ולא ראיתי אותם יותר. בדרך לרכבת הצלחתי להתחמק. המקרה היה פרי הלסגנה של תושב העיר בשם ז'ז'ק. אחרי השחרור חיפשתי אותו אבל הוא כנראה מסתתר באיזה ארץ רחוקה (אם הוא חי). פה אני מוכרח לציין בית"רי גיבור בשם פיטלוויץ שהתנגד עם נשק ביד נגד משלוח יהודים למות. עשרים וחמישה יהודים נרצחו בו במקום לפי הסיטה, אחד כן, אחד לא, ואני הייתי בין הלא. גיבור שני היה בית"רי מקומי בשם פוטסביץ? שתפקידו היה להמיע לוחמים לעצא ליצר, נתפס ועונה קשות לפני שורו יהודים בגיסו, ודרשו ממנו לגלות בין הנאספים מי הם החברים שהיה איתם בקשר. הוא מת ממכות, ולא מסר את שמות החברים שלו. שני המקרים הם מקרי גבורה הכי גדולים בעירנו ושני גיבוריהם היו בית"רים. בגיסו התנדבתי למחתרת לוחמים המוכרת בשם "קיבוץ". ה"קיבוץ" היה חלק מארגון כללי ארצי בפיקודו של אנטק צוקרמן הקרוי בפולנית Z.O.B. (ארגון לוחמים יהודים). לקחתי חלק פעיל בפעולות ענישה וסילוק של משתפי פעולה עם הגסטפו לפני או אחרי משפטי המחתרת. המחתרת עשתה הכנות להתנגדות מזוינת נגד הגרמנים במקרה של חיסול הגיסו. איסוף נשק היה המטרה המקודשת, כדי שנוכל לצאת מחיי לגיסו לפעולות חבלה נגד וכבות גרמניות, הנוסעות לחזית. בפעולה ראשונה כזאת השתתפתי אני ועוד כמה חברים, ולמרות מאמצים לא הצלחנו להוריד את הרכבת מהפסים, ונסוגנו לבסיס בגיסו. בפעולה שניה היו לנו קורבנות היות והייתי עסוק בהפירת מינהרה בגיסו לא יכולתי ללכת לעבודה, ונתפסתי בעבירה הזאת והועמדתי ליד הקיר, כאילו בשביל לירות בי. למזלי לא הספקתי לבצע את תכניתי לחנוק את איש הס.ס. העומד מולי ותודות לזה ניצלתי. הייתי בין חמישה החברים הראשונים שנשלחו ליצר בסביבת קונייצפול. היחסים עם המחתרת הפולנית A.K. נהיו בכל פעם יותר גרועים בגלל השקפתם האנטישמית. הם הפריעו לנו לפעול נגד הגרמנים וירו עלינו ממארבים. הם הפיצו שמועות שאנחנו קומוניסטים. אחרי מות מפקדנו לא קיבל את הפיקוד בולק גברצמן. הפסאודונים שלי ביצר היה מאך סולטיס (SCS) בגלל לבושי הכפרי ושפסגודול. כל החברים שלי קוראים לי עד היום בשם זה, ורוב מהם

לא מכירים אותי בשמי הנכון. באחד מהספורים נתפס הסוטר S.D. שהיה ספור במכות שלו, שאהב להתפאר שאחרי מכות שלו מוכרח לזרום דם. הוא נשפט, והוצא בפסק דין מוות. כשנודע הדבר הזה בגיטו צ'נסטוב אנשים בירכו את הידיים שעשו זאת. לפעולות שהיה בהן מגע עם פולנים השתדלנו לסלוח חברים עם פרצופים של ג בכדי לא להבליט שהקבוצה היא יהודית. לי כמובן היו מחשבות טובות מחברי כי הייתי בית"רי יחיד בקבוצתי ורציתי שלמחשבותי יהיה זכר וכך העליתי אותן על הנייר בפולנית. לצערי אינני יודע איפה הכתבות, ואינני בטוח אם היו בינינו אנשים המעוניינים שיטארו. קשה לי לזכור את הכל אבל את ההתחלה אני זוכר והיא

DNIOM CIĘŻKIM I CZARNYM, NI KONCA NI KRIESU
OD LAT DWUTYSIĘCY DO OBECNEGO OKRESU
KTOŻ SKRUCIĆ ICH ZDOŁA, JAK NIE MIĘCZ W NASZYCH RĘKACH
I LEGIONY WALCZĄCE, PRZY HATIKWY DZWIĘKACH

NIE ZAMYDLI NAM WRÓG OCZY, PRZEZ SERTYFIKATY KANTONY
NIE USPI NASZĄ CZUJNOŚĆ, I GOTOWOŚĆ DO OBRONY
NIE ROZŁOŻY CIAŁA ZEMSTY, FLAWIUSZUW SZPICLAMI
ARMIA ZDRAJCÓW SJONU WYBRANYCH SZEKLAMI

אחרי שהצבא הרוסי כבש את הטביבה שבה היינו, החלטנו לנסוע לארץ. אני הייתי בדעה שתוכן חיינו צריך להיות הנקמה, ואסור לנו להקים משפחות אלא להקדיש את חיינו לנקמה. אני הטבתי שצריכים להוציא ממעבדות אפולות עם בקטריות של חוליר דז'ומה, וטיפוס, ולהכניס אותם למאגרי מים בגרמניה. בדמיוני ראיתי כבר איך מיליוני גרמנים מונחים כפגרים בכל רחבי גרמניה ואין מציל, כי גם הרופאים היו נגועים, ולא יהיה מי שיקבור אותם, והפגרים יגרמו להתפשטות של המחלות. אבל לא היו שותפים לי. אני שאלתי האם אלוהים לא הטביע את המצרים בים, בעד הטאים פחור בכדיים???

בדרך לארץ היינו צריכים לשהות כמה חודשים בבורסט בכדי לקבל סרטיפיקטים מהאנגלים, ואז הגיעה ידיעה שבקיאאלץ שבפולניה פרצו פרעות נגד יהודים. החלטנו לשלוח לפולניה שני חברים במסורה אחים רחמנים לשם ביצוע פעולות עונשין. התנדבתי מיד

לפעולה זאת, אבל במכתב תשובה מאנטק צוקרמן הוא אומר, שיש לו מספיק כח אדם בפולניה ואין צורך לבוא מבוקרסט. את העליה מבוקרסט לארץ ניהל איש תנועת החירו יוסף קלרמן, אבל הסרטימיקטים שהוא קיבל בשבילנו היו אישיים ובינתיים נולדו לשת משפחות שני תינוקות שלא היו ברשימת הכלולים לעליה, או אז לפי הנחיות והדרכה של יוסף קלרמן הכנסתי את התינוקות בדרך לא דרך, ונסענו בשעה טובה לארץ. בארץ פנה אלי איש לה"י וביקש לדעת אם אני מוכן למלא תפקיד מטרים למען המולדת. אתי הסכמתי, היה לו עוד תנאי אחד, והוא, שאני צריך להיות בעל משפחה, כי לפעולה הזאת רווק יותר חשוד מבעל משפחה. מניתי לבחורה שלי חיה כץ, בית"רית טובה מהעיר ליד ע"י וילנה שבפולניה ~~אאאאאא~~ וזאלתי אותה אם היא מסכימה ללכת אתי בדרך מסוכנת וקשה כזאת, היא הסכימה מיד, כי היא קיבלה הינוך בבית"ר, הינוך של הקרבה למען המולדת והעם, וכך התגלגלנו לגדרה. המחלת השכיחה בשבילנו בית צודד, במקום מרוחק מהמוטבה של רופא מקומי ד"ר בן גפן. מבית זה יצאו אנשינו לפעולות נגד אנגלים, ולטם חזרו מפעולות. בבית לא היה חשמל, לא מים ולא שירותים אבל דבר אחד חשוב היה לבית, הוא שלט על כל הסביבה והכבישים, בגלל ששכן במקום גבוה, ממנו אפשר היה לראות את התנועה וכלי רכב של האנגלים. היה לה אשתי היתה צריכה לתמרן את קניית המזון בשביל החברה בצורה כזאת שלא לעורר חשד שיש לנו בבית יותר מסני אנשים. באותם הזמנים היתה ממש "מצוה" של היטוב המאורגן להלטיין על "הפורטים" והיות ויהודים אוהבים לעשות "מצוות" הלטינו גם עלינו. אבל אלוהים שולח תרופה לפני המכה, ושלח לנו יהודי טוב בשם קופרובסקי, בעל חנות רהיטים בגדרה, שהיו לו קשרים עם קצין מטטרה במקום, וכשנודע לו הדבר, הזהיר אותי, ברגע האחרון והספקנו להתפזר. בקום המדינה שלא היו כבר מחתרות, שירתתי את עמי בעבודה מפלגתית בתנועת החרות ובעבודה ציבורית. הזמנים היו לא פחות קשים, כי עבודה לא יכולתי לקבל בגל עברי ה"לא כשר" בעיני "היטוב המאורגן", והייתי רעב ללחם. כל החברים שלי שבאו אתי ארצה קיבלו מהסוכנות שיכונים, והיות ואני הייתי בבית בגדרה ולא התענינתי ב"סטויות" כאלה, נשארתי בלי כלום. רק אחרי שנים כשקיבלתי פיצויים מגרמניה יכולתי לקנות לי דירה בבת-ים ובכך נשארתי טוב במצב גרוע בהרבה מכל החברים שלי, אבל שום דבר לא ההתייע אותי מעבודה ציבורית. הייתי חבר מועצת הסניף של "חרות" וועד הסניף בבת-ים. הייתי חבר במועצת הפועלים של ההסתדרות, חבר ועדת קופת חולים של ההסתדרות, חבר ועדת הסעד של העיריה, וחבר ועדת הוי דתי מטעם המועצה הדתית בבת-ים. אני בעל אותות הצטיינות, עיטור לוחמי המדינה, אות הלוחמים בנאצים, ואות ההגנה. את אות ההגנה קיבלתי בגלל עזרתי בהורדת עולים חדשים "בלתי לגליים" בחופי הארץ. זה כל סיפור החיים שלי, בקיצור נמרץ, כי כל מאורע אפשר לפצל ולספר עליו בהרחבה, אבל הסיפור שלי הוא רק ביוגרפיה.

בכבוד רב
יצחק אופנר
סולטים